

Chương 219: Cuộc Họp Ủy Ban Kỷ Luật (3) - Đóng Cửa

(Số từ: 4003)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

16:50 PM 02/05/2023

Lilka Aaron, người đã cho chúng tôi thấy cơ thể tả tơi của mình, mặc lại quần áo. Những đầu ngón tay run rẩy của cô ấy cho thấy cô ấy đau đớn đến mức nào.

Cô ấy đã chịu đựng nỗi đau và không đến gặp một linh mục đang làm nhiệm vụ chỉ để cho họ thấy điều đó ngay lúc này.

Người ta thậm chí có thể nhìn thấy những vết bầm tím mới trên người cô.

Nó không kết thúc sau khi cô ấy bị đánh một lần, cô ấy bị đánh liên tục.

Đó là một cuộc họp của ủy ban kỷ luật để quyết định hình phạt của sinh viên.

Tuy nhiên, phó hiệu trưởng của Temple cũng có mặt.

Nếu cuộc họp chỉ được tổ chức trong Orbis Class, những lời của Lilka Aaron sẽ vô ích. Các giáo viên cũng không muốn phá hủy hệ thống đó. Họ không trực tiếp đánh nhưng chỉ bằng vài câu họ đã khiến

senpai muốn bắt những sinh viên khác phải tự mình làm việc chăm chỉ hơn.

Thay vì muốn phá hủy nó, họ thậm chí còn khuyến khích sự tồn tại của nó.

Oscar de Gardias vẻ mặt có chút kỳ quái.

Trong khi nó có vẻ cứng nhắc, anh ta nở một nụ cười kỳ lạ trên môi.

—Như thể anh ấy thấy tình huống này thật thú vị.

Phó hiệu trưởng Assyria Walken nhìn vào đội ngũ giáo viên của Orbis Class, những người có khuôn mặt tái nhợt như chết.

Những tội nhân mới bị phán xét đã xuất hiện.

"Những gì Lilka Aaron nói có đúng không?"

"....."

"Khi nó xuất hiện, tôi đoán đó là sự thật."

Chỉ cần nhìn vào các giáo viên của Orbis Class, những người không thể đưa ra câu trả lời cho ông ta, Assyria Walken dường như đã nhận được câu trả lời.

Bạo lực cực đoan xảy ra giữa sinh viên và giáo viên, những người thậm chí còn khuyến khích nó.

Một vấn đề mới đã xuất hiện trước mắt.

"Tôi biết bầu không khí xung quanh Orbis Class là ép buộc và cứng nhắc, nhưng nó có đến mức đó không?"

Với tư cách là Phó hiệu trưởng của Temple, có vẻ như Assyria Walken đã đoán được một số điều, nhưng có vẻ như ông ta không ngờ rằng mức độ bạo lực mà senpai gây ra cho kouhai lại cao đến vậy.

Ông Epinhauser trông không ngạc nhiên lắm, còn ông Mustrang thì có vẻ giật mình và rất lo lắng. Không, có phải anh chàng đó thực sự sụt sịt?

Tuy nhiên, trong bầu không khí đó, một trong những giáo viên của Orbis Class đã lên tiếng.

“Tôi không nghĩ đây là điều chúng ta nên thảo luận ở đây. Chúng ta chỉ nên nói về những vấn đề mà chúng ta đã quyết định tổ chức cuộc họp ban kỷ luật hiện tại, chúng ta có thể tổ chức cuộc thảo luận này ở một nơi khác sau...”

“Vâng, đúng vậy.”

Assyria Walken gật đầu trước lời nói của ông ta.

“Đó không phải là điều chúng ta nên thảo luận ở đây. Tuy nhiên, trước khi chúng tôi có thể tổ chức một cuộc họp khác của ủy ban kỷ luật, hoặc cuộc họp của ủy ban hòa giải, sinh viên này tên là Lilka Aaron... Có vẻ như các sinh viên khác của Orbis Class sẽ làm gì với cô ấy. Không, tôi không nghĩ chúng ta sẽ có thể nói về điều này vào bất kỳ lúc nào khác.”

Sự tàn ác và bạo lực là những gì cô ấy sẽ nhận được. Nếu Likla Aaron quay trở lại ký túc xá của Orbis Class như thế, cô ấy có lẽ chết còn hơn không.

“Có vẻ như chúng ta phải hành động ngay lập tức chống lại Orbis Class.”

Assyria Walken thu thập bản báo cáo và nhét nó vào bàn làm việc của mình.

"Cuộc họp của ủy ban kỷ luật này sẽ bị đình chỉ."

Bạn sẽ nhìn vào anh chàng máu nóng đó chứ?

“Tôi tin rằng vấn đề của Orbis Class là một vấn đề cấp bách hơn nhiều.”

Assyrian Walken quyết định tập trung vào chủ đề đó ngay lập tức, đặt vấn đề hiện tại sang một bên.

“Tất cả sinh viên năm nhất của Orbis Class sẽ được triệu tập đến tòa nhà chính.”

Và ông ấy cũng dự đoán rằng, nếu họ trì hoãn vấn đề này trong bất kỳ khoảng thời gian nào, họ có thể sử dụng sức mạnh của mình để chống lại các sinh viên trong Orbis Class.

Hành động điên rồ của tôi khi chiến đấu với Orbis Class...

Nó đã biến thành một sự kiện hoàn toàn bất ngờ có thể thổi bay toàn bộ Orbis Class.

Nếu đúng như vậy, điều gì sẽ xảy ra tiếp theo đã quá rõ ràng.

[Thành tích đặc biệt – Điểm uốn của lịch sử (Orbis Class)]

[Lịch sử đã thay đổi đáng kể do hành động của bạn.]

[Nhận được 1000 điểm thành tích.]

Tổng điểm thành tích của tôi, vốn đã giảm xuống còn 2000 điểm, đã phục hồi lên khoảng 4000.

Đó là lý do tại sao tôi không thể ngừng gây rắc rối.

* * *

Sự kiện cuộc họp của ủy ban kỷ luật đã kết thúc mà không có kết luận nào, vì bản thân cuộc họp đã bị đình chỉ.

Là một người biết trước tương lai ở một mức độ nào đó, nếu không muốn nói là hoàn toàn, tôi cảm thấy khá kỳ lạ mỗi khi trải nghiệm kết quả của Hiệu ứng cánh bướm.

Lần đầu tiên tôi nhìn thấy Erich de Lafaeri bị Lilka Aaron đánh đập, tôi không nghĩ mọi chuyện lại diễn ra như vậy.

Tôi đã đến ký túc xá của Orbis Class để kiểm một số điểm thành tích, kiểm tra các số liệu quan trọng của Orbis Class và chiến đấu với Lilka Aaron.

Và sau đó, không thể kiềm chế được sự nóng nảy của mình, tôi đã đánh nhau với Oscar de Gardias, người luôn tỏ ra kiêu ngạo.

Điều mà tôi đã cho những người đó thấy rằng, ngay cả khi họ chống lại senpai của mình, họ sẽ không đánh họ đến mức giết chết họ.

Tôi đã đúng theo một cách nào đó. Mặc dù cuối cùng Lilka Aaron đã bất tỉnh nhưng cô ấy vẫn suýt bị đánh chết.

Cho dù họ có làm gì đi chăng nữa thì cuối cùng họ cũng sẽ bị ăn đòn mà thôi.

Vậy tại sao lúc đó họ không nổi dậy?

Mặc dù những gì tôi đã làm có thể được gọi là can thiệp không cần thiết, nhưng nó vẫn gây ra phản ứng. Đó là bao nhiêu họ đã phải chịu đựng. Họ chỉ hy vọng có ai đó thực hiện bước đầu tiên.

Làm thế nào mà một người thuộc Royal Class có thể thực hiện bước đó, mà không phải ai đó thuộc Orbis Class, giống như một cái tát vào mặt họ.

Nhân tiện, cuộc họp của ủy ban kỷ luật đã bị hoãn lại, vì vậy chúng tôi, cũng như các giáo viên, rời khỏi tòa nhà chính.

Cách các giáo viên nhìn Lilka Aaron giống cách người ta nhìn một kẻ phản bội hơn là một sinh viên.

Tôi đã không thực sự có một cuộc trò chuyện thích hợp với Lilka Aaron.

Thành thật mà nói, mặc dù tình hình rất tồi tệ, cô ấy không có lý do chính đáng nào để thực sự bước lên.

Có phải kiểu như, 'Hồi đó chúng ta truyền đạt cảm xúc của mình thông qua nắm đấm.'? Cô ấy muốn ngắt đi, vì vậy tôi đã khiến cô ấy ngắt đi.

Thật kỳ lạ.

Tôi không thể tin rằng đó là cách cuối cùng tôi mua chuộc ai đó. Tôi thực sự không biết thế giới này hoạt động như thế nào. Đứng yên trước tòa nhà chính, tôi hỏi Lilka, người đang đứng quay đầu về phía tôi, điều gì đó.

“Cô... cô không sao chứ?”

“.....Tôi không muốn nghe điều đó từ một người nào đó trong hoàn cảnh của cậu.”

Trong khi Lilka Aaron cũng hơi tả, tôi phải chống nạng đi lại, vẫn còn tập tễnh. Có vẻ khá buồn cười khi tôi hỏi cô ấy xem cô ấy có ổn không.

“Nếu không có gì thay đổi ngay cả sau khi tôi đã làm nhiều như vậy, tôi sẽ bỏ học hoặc chuyển đến một trong những lớp bình thường.”

Cô ấy dường như đã chuẩn bị sẵn sàng cho mọi thứ. Cô ấy đã phải hy sinh quá nhiều và phải chịu

quá nhiều nghĩa vụ chỉ vì đặc quyền được ở trong Orbis Class.

Lilka Aaron dường như đã nhận ra rằng thà từ bỏ tất cả những điều đó còn hơn là cố gắng chịu đựng thêm nữa.

Tất cả những sinh viên đó đã cố gắng giữ lại vì họ không muốn bị kỳ thị là những người bỏ học lớp đặc biệt. Tuy nhiên, cuối cùng cô đã quyết định không chịu đựng nó nữa.

“Tôi không phải là người duy nhất muốn bỏ học. Tất cả chúng tôi đều nghĩ giống nhau.”

Lilka Aaron không đơn độc trong suy nghĩ của cô ấy.

Cô ấy không chỉ làm mọi việc theo ý mình, mà Lilka là người quyết định dẫn đầu.

Vì vậy, tôi có thể phần nào hiểu được tại sao sự kiện đó lại trở thành một bước ngoặt trong lịch sử. Sự cố này có thể dẫn đến sự bỏ học hàng loạt của tất cả các sinh viên Orbis Class năm nhất nếu không có gì thay đổi.

“Dù sao thì, tôi không thực sự muốn nói điều đó, nhưng...”

Lilka Aaron, người có vóc dáng khá thấp, ngược nhìn tôi.

"Tôi biết ơn cậu."

Rất nhiều thứ đã thay đổi chỉ vì cuộc chiến duy nhất đó giữa chúng tôi.

Tất cả họ đã đến với nhau và quyết tâm thay đổi hệ thống.

Hy vọng rằng với điều đó, sự cố của Ender Wilton cũng sẽ biến mất.

Anh ta không cần phải dính líu đến [ma thuật đen] và biến thành quái vật nếu lịch sử thay đổi.

Nếu ham muốn sức mạnh của gã đó đến từ sự lạm dụng và ép buộc của senpai, nếu vụ án đó được giải quyết thành công, thì vụ việc đó sẽ biến mất khá dễ dàng.

Tuy nhiên, nếu Ender Wilton liên quan đến [ma thuật đen] vì ham muốn sức mạnh và cảm giác tự ti cá nhân, thì điều đó vẫn có thể xảy ra.

Nó vẫn còn ở trên không trung.

Tôi phải hành động ngay khi mọi thứ rõ ràng. Nếu anh ấy tham gia vào nó vì một người khác hoặc chắc chắn đã liên lạc với nó bằng cách nào đó, tôi phải làm gì đó với điều đó.

Và...

“.....”

Oscar de Gardias, người rời tòa nhà muộn hơn chúng tôi một chút, nhìn hai chúng tôi.

Sau đó, anh ấy đi ngang qua chúng tôi mà không nói một lời nào.

Anh ta nở một nụ cười kỳ lạ trên khuôn mặt.
Các giáo viên và senpai của Orbis Class thực sự
sắp bị đuổi ra ngoài...
Vậy, tại sao anh ấy lại cười?
Một cơn ớn lạnh lạ lùng chạy dọc sống lưng tôi.

* * *

Trên đường trở về ký túc xá của Royal Class sau
khi chia tay với Lilka Aaron...

Tôi đang ở trên xe điện với các giáo viên của
Royal Class, những người đã tham dự cuộc họp
của ủy ban kỷ luật.

“Thực sự, làm thế nào họ có thể làm điều đó? Làm
sao các giáo viên có thể tha thứ cho hành động
của những sinh viên nằm trên đó...”

Ông Mustrang thở dài gịận dữ khi cảm thấy tiếc
cho những sinh viên Orbis Class đã phải tiếp xúc
với một môi trường cưỡng bức và bạo lực như
vậy.

“Reinhardt. Cuộc họp của ban kỷ luật vẫn chưa kết
thúc, nó chỉ tạm dừng thôi, đừng gây rắc rối nữa,
được chứ?”

“Vâng.”

Ông Mustang đã cảnh báo tôi khá nhiều...

Ông Mustrang, giáo viên phụ trách Class B, là một
giáo viên rất nhân ái. Tôi cho rằng ông ấy là một
người tốt bụng, tốt bụng và tốt với sinh viên của

mình—ông ấy là một giáo viên phù hợp với bầu không khí của Class B.

Hầu hết những thành viên trong Class A đều thô lỗ và kiêu ngạo, vì vậy tôi cũng sắp đặt cho giáo viên của chúng trở nên lạnh lùng và xa cách—thầy ấy cũng rất phù hợp với bầu không khí của Lớp.

Tuy nhiên, tôi đã có thể chứng kiến một khía cạnh khác của ông Epinhauser mà tôi chưa từng quen thuộc.

Ông ấy đã bảo vệ tôi bằng một giọng điệu lạnh lùng và tự chủ.

Chắc chắn hơn là hành vi của tôi không tốt, nhưng các mối quan hệ của tôi rất lành mạnh.

Mục đích của Temple là đào tạo những tài năng xuất sắc, và Reinhardt, tôi, là người có tiềm năng xuất sắc nhất ở Temple. Không có lý do gì để đá một người như thế ra lề đường.

Cách ông ấy bảo vệ tôi rất giống ông ấy. Ông Epinhauser vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ xe điện, mặc cho ông Mustrang làm bầm gì, như không có chuyện gì xảy ra.

Tuy nhiên, tôi đã phải nói những gì tôi phải nói.

“Sensei, cảm ơn vì ngày hôm nay.”

Tôi không ngờ ông Epinhauser lại bên vực tôi đến thế và thậm chí còn phóng đại giá trị của tôi đến mức như vậy. Tài năng vĩ đại nhất của

Temple... Ông ấy không có ý nói vậy với Ellen Artorius.

"Ý cậu là gì?"

"...Huh?"

"Cậu không có lý do gì để cảm ơn tôi."

Ông Epinhauser dán mắt vào cửa sổ khi nói chuyện với tôi.

Có vẻ như ông ấy thậm chí còn không nghĩ rằng đó là điều đáng để biết ơn.

Ông ấy không khen ngợi tôi hay chúc tôi may mắn trong tương lai - ông ấy không nói gì như thế.

‘Nhiệm vụ của giáo viên là bảo vệ sinh viên của mình, đó là tất cả những gì tôi đã làm.’

Đó là cách ông ấy dường như nghĩ. Ông Epinhauser thậm chí không muốn tôi cảm ơn ông ấy.

Tôi càng nhìn anh chàng đó, ông ta càng có vẻ xa lạ. Epinhauser có xấu hổ không?

"Chà, tôi thực sự không thể tin rằng tôi được cho là người tài năng nhất. Không phải điều đó hơi phóng đại sao?"

Vì vậy, tôi đã cố gắng hỏi ông ấy một cách tế nhị tại sao ông ấy lại cố tình dùng một lời nói dối gượng ép như vậy để che chở cho tôi. Thành thật mà nói, tôi đã không nghĩ nhiều về nó.

Đúng lúc đó, ông Epinhauser quay lại nhìn tôi.

“Ý kiến của mỗi người có thể khác nhau, nhưng tôi chắc chắn rằng cậu đúng là như vậy.”

".....Cái gì?"

KHÔNG.

Anh chàng đó có nghiêm túc không?

Thấy tôi có vẻ chưa hiểu ý, ông Epinhauser khẽ nói tiếp, mắt vẫn nhìn tôi.

“Số 2 vào trường đã được đào tạo hoàn chỉnh, nhưng cậu đang đạt đến trình độ hoàn thiện của mình ở Temple.”

Không giống như Ellen, tôi đã phát triển với một tốc độ đáng sợ sau khi vào trường mà không hề được đào tạo trước đó. Ông Epinhauser dường như đánh giá tôi bằng tốc độ mà tôi đã đạt đến sức mạnh của mình, chứ không phải bằng sức mạnh mà tôi sở hữu.

Không, nhưng tôi vẫn rất bối rối.

Tôi nên nói gì với điều đó? Cảm giác thật kỳ lạ khi được khen ngợi bởi một người có biểu cảm như vậy.

“Nhưng mà Ellen đã biết cách sử dụng [Tăng cường sức mạnh ma thuật] rồi mà?”

“Cậu cũng đã sử dụng nó gần đây:”

Không, nhưng những tác dụng phụ mà chúng tôi phải chịu rất khác nhau, phải không?

Với điều đó, tôi hoàn toàn chắc chắn rằng anh chàng thực sự nghĩ rằng tôi là người tài năng nhất ở Temple.

—Bởi vì ông ấy đã nói rất nghiêm túc khi ông ấy nói điều đó...

Tuy nhiên, đây là một chút...

* * *

Công việc của tôi liên quan đến Orbis Class đã hoàn thành, nhưng đó mới chỉ là bắt đầu.

Trụ sở chính của Temple đã nhận ra rằng vòng tròn lạm dụng lan rộng bên trong Orbis Class không bao giờ có thể được giải quyết từ bên trong. Họ dường như đã quyết định bắt đầu hành động hợp lý và ngay lập tức.

Bởi vì, chỉ cần chần chờ một chút, nhất định nội bộ sẽ giải quyết im lặng. Có vẻ như họ đã quyết định đặt những sinh viên năm nhất của Orbis Class, những người chỉ đơn thuần là nạn nhân, dưới sự bảo vệ của trụ sở chính của Temple.

Ngay sau đó, toàn bộ Orbis Class đã được ban hành lệnh khẩn cấp đóng cửa lớp học ngay lập tức.

Ngoài ra, việc đóng cửa lớp học đó sẽ không được dỡ bỏ cho đến khi tất cả các vấn đề nội bộ của Lớp được giải quyết hoàn toàn. Một số lượng

đáng kể sinh viên cũng như giáo viên cũng có nguy cơ bị đuổi học.

Những người thuộc Lớp đặc biệt được đối xử như những thực thể đặc biệt, cả ở Temple và Thủ đô Đế quốc.

Tuy nhiên, miễn là có những vấn đề nội bộ và mức độ của chúng đủ nghiêm trọng, một số thậm chí có thể bị kết án tù.

Thành thật mà nói, những vết thương trên cơ thể của Lilka Aaron có vẻ đáng sợ, kể cả với tôi.

Làm sao một người có thể đánh người khác như vậy chỉ vì họ thua trận? Nó khá kinh khủng.

Vì cuối cùng tôi đã có thể di chuyển trở lại, tôi có thể đến lớp học trở lại bằng nạng.

—Thứ sáu. Chúng tôi đang trên đường trở về sau lớp Sinh thái quỷ.

Ellen, Liana, Harriet và tôi đều tham gia lớp học đó.

“Cậu đã tiêu diệt toàn bộ Orbis Class chỉ bằng một trận chiến.”

“Chính Ban kỷ luật đã làm tất cả những việc đó. Tôi thậm chí không nói bất cứ điều gì, cậu biết không?”

Tôi lo lắng làm bầm trước lời nhận xét nửa đùa nửa thật của Harriet. Thú thực, tôi không ngờ sự việc lại lớn như vậy.

Tôi không phải là người đã nói chuyện với ủy ban kỷ luật về điều đó. Chính Lilka Aaron và những thành viên năm nhất khác đã tạo tiền đề để “chịch” senpai của chúng.

Mặc dù vậy, tôi không thể nói rằng tôi không có bất kỳ ảnh hưởng nào đến họ.

Cuối cùng, đúng là tôi là người đã đẩy quân cờ domino đầu tiên trong chuỗi. Nếu tôi để họ yên, Orbis Class sẽ trở nên tồi tệ hơn. Harriet, với giọng hơi hờn dỗi, hỏi tôi có cảm thấy hài lòng về bản thân không.

“Quy mô của những rắc rối mà cậu gây ra ngày càng lớn hơn, cậu biết không? Thành thật mà nói, cậu sẽ làm gì tiếp theo? Phá hủy Temple?”

Chà, tôi đã quen với việc bị trêu chọc rồi, nên tôi cố gắng không để thua nữa trong những cuộc tranh luận kiểu đó.

Đúng vậy, sức chịu đựng của tôi đã tăng lên.

Tính khí của tôi thực sự phát triển...

“Harriet, tớ e rằng tên khốn đó có thể thực sự làm điều đó.”

Liana nhìn tôi, có vẻ hơi sợ rằng những lời chọc ghẹo của Harriet có thể thành sự thật.

“Tớ biết rằng công việc điên rồ này ở một cấp độ hoàn toàn khác, nhưng để tự mình xông vào Orbis

Class, chiến đấu với sinh viên của họ, và thậm chí ra tay với một senpai năm tư...”

Ngay cả Liana, người khá lạnh lùng, dường như cũng thực sự bị sốc trước hành động của tôi lúc đó. Trong đầu tôi, tôi có thể thấy rằng sự nghiệp của tôi với tư cách là một tên khốn điên rồ đã thăng tiến nhiều cấp độ.

Ellen, người cũng đi cùng chúng tôi, chỉ lặng lẽ đi cạnh tôi, không phản ứng gì cho dù chúng tôi nói về điều gì.

"Chậm hơn."

Tuy nhiên, sau đó Ellen đột nhiên mở miệng.

"...Huh?"

"Hãy đi bộ chậm hơn."

Cô ấy chỉ vào tôi. Lúc đó họ mới nhận ra rằng họ đã đi hơi nhanh so với tôi, người phải chống nạng, nên họ đi chậm lại một chút.

Mặt Harriet hơi đỏ, và Liana khẽ gãi má.

"Ồ, bây giờ cậu có nhận ra rằng mình đã nguyên rủa một bệnh nhân không, đồ quỷ đẻ trứng?"

KHÔNG...

Ý tôi là, nguồn gốc của quỷ sẽ là quỷ, phải không? Vì vậy, tôi là con quỷ thực sự sinh ra ở đó.

Cả hai dường như cảm thấy hơi có lỗi với tôi sau khi nghe điều đó, vì vậy họ không phàn nàn gì.

Đúng như dự đoán, người duy nhất đứng về phía tôi là Ellen! Tôi nhìn về phía cô ấy.

“Trong khi cậu đang ở đây, cậu có thể cống tở trên lưng được không?”

‘Cống tở đi nào! Tở đã cho cậu ăn thời gian qua! Hãy quan tâm đến tở nhiều hơn!’

“...Tở không muốn làm thế.”

Ellen hơi xa cách tôi, chùn bước trước sự tro trẽn trắng trợn của tôi. Liana và Harriet đều kinh ngạc nhìn tôi.

"Wow, cậu hoàn toàn hành động như một đứa trẻ." Những lời cay độc của Liana khiến tôi hoàn toàn không nói nên lời. Không, nhưng nếu một người bị ốm, chẳng phải việc thụt lùi một chút không phải là bình thường sao?!

Tất nhiên, với cách tôi hành động, người ta có thể nghi ngờ rằng tôi mắc chứng mất trí nhớ!

Những cái nạng đó...

Họ thực sự rất khó chịu. Trên thực tế, cơn đau vẫn chưa biến mất hoàn toàn nên toàn thân tôi vẫn còn ngứa ran.

*Trip!

“Urg!”

Tôi đã đi khá tốt cho đến khi tôi sắp vấp phải nạng. Ellen tóm lấy tôi với tốc độ cực nhanh.

Khi cô ấy đỡ tôi dậy, cô ấy lo lắng hỏi tôi điều gì đó.

“Cậu có ổn không?”

Cái quái gì vậy?

Tôi không thể tin được rằng cô ấy đã đỡ lấy tôi nhanh như thế nào ngay khi tôi sắp ngã.

Có phải trái tim của tôi bỏ qua một nhịp vừa rồi? Tôi run lẩy bẩy, không biết phải làm sao.

“Tớ công cậu nhé?”

“!”

Ellen thực sự đã sẵn sàng công tôi vì cô ấy nghĩ rằng tôi đang gặp khó khăn.

Harriet, Liana và tôi cảm thấy như tim mình ngừng đập trước lời cầu hôn nghiêm túc của Ellen.

“Tớ chỉ đùa thôi mà, anh bạn... Tớ có thể đi bộ...”

Những gì Liana nói khi chúng tôi ở trong biệt thự của cô ấy trên Quần đảo Edina là đúng...

Tôi sẽ nói thật kêu ngạo, nhưng khi hóa ra người kia thực sự nghiêm túc, tôi sẽ bỏ cuộc.

Cuối cùng thì tôi cũng giống Olivia Lanze ở điểm đó.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

Quét mã để chuyển tiền

NGUYỄN TIẾN LỰC

SĐT: 0901089550

Thanks For Reading